

Første næstformand (Elmqvist): Under behandlingen af denne sag kan også den følgende sag på dagsordenen omtales, nemlig:

Forslag til lov om ændringer i lov om offentlig forsorg (vedrørende hjælp til kronisk syge).

Socialministeren (Strøm): Jeg har herved den ære for det høje landsting at forelægge forslag til lov om ændringer i folkeforsikringsloven forsåvidt angår invaliditetsbegrebet m. v., i den skikkelse, hvori lovforslaget enstemmigt er vedtaget i det andet høje ting.

Som det fremgår af lovforslagets titel, går den vigtigste ændring ud på en revision af de gældende regler om invaliditetsbegrebet, hvorved forstås bestemmelsen af det størstemål af erhvervsevne, som må være i behold, for at pågældende kan få tillagt invaliderente.

Efter lovens nuværende affattelse er retten til invaliderente betinget af, at vedkommendes erhvervsevne må anses for nedsat til $\frac{1}{3}$, idet man herved som sammenligningsgrundlag skal se på, hvad legemligt og åndeligt sunde personer med lignende uddannelse og i samme egne plejer at fortjene ved arbejde.

Denne bestemmelse har i tidens løb været kritiseret fra forskellig side, idet det bl. a. er gjort gældende, at en bestemt brøkdelsgrænse virker for usmidigt og kan give anledning til mindre rimelige resultater.

Der er også peget på, at der er en vis uoverensstemmelse mellem trediedelsgrænsen og lønniveauet. På forhånd ville det jo være nærliggende at gå ud fra, at en invalideret person skulle kunne få invaliderente, når han ikke kan tjene så meget, som svarer til rentens beløb. Efter de gældende regler kan man imidlertid kun få rente, hvis man ikke er i stand til at tjene $\frac{1}{3}$ af sit fags normalløn, og dette trediedelsbeløb vil for personer i lavt lønnede erhverv ligge under invaliderentens beløb.

I august 1946 blev der nedsat et embedsmandsudvalg til nærmere at overveje spørgsmålet om en ændring af reglerne om invaliditetsbegrebet, og samtidig blev det overdraget udvalget at tage stilling til en række andre spørgsmål om ændringer i invaliderentelovgivningen, som var rejst i en hen-

vendelse fra De samvirkende Invalideorganisationer til folketingsudvalget vedrørende loven af 4. juli 1946.

Dette udvalg, hvori invalideorganisationerne har været repræsenteret, har afgivet betænkning i maj sidste år, og det lovforslag, som jeg nu har den ære at forelægge, bygger i det væsentlige på denne betænkning. Forslaget er, som jeg senere skal komme ind på, under behandlingen i det andet høje ting undergået enkelte ændringer, men er dog stadig i hovedsagen i overensstemmelse med embedsmandsudvalgets forslag.

Sammen med lovforslaget er betænkningen omdelt til de ærede medlemmer, og jeg skal derfor med hensyn til enkelthederne i embedsmandsudvalgets overvejelser henvisne til betænkningen.

Jeg skal dog straks bemærke, at lovforslaget indeholder forskellige ændringer i folkeforsikringsloven, som dette udvalg ikke har beskæftiget sig med, men som man har anset det for praktisk at søge gennemført samtidig. Det drejer sig om ændringerne til § 56, stk. 2 og 5, til § 57 og til § 60, stk. 6. De foreslåede ændringer i disse bestemmelser har endvidere medført, at der har måttet foretages enkelte ændringer i det af udvalget udarbejdede forslag, ligesom de har nødvendiggjort tilføjelsen af et par overgangsbestemmelser.

Jeg skal nu først vende mig til forslaget hovedspørgsmål, nemlig den foreslåede ændring af bestemmelsen om invaliditetsbegrebet.

Som det fremgår af betænkningen, foreslog embedsmandsudvalget efter at have overvejet en række forskellige andre løsninger af spørgsmålet at erstatte den faste trediedelsgrænse med en bestemmelse om, at adgangen til invaliderente skulle være betinget af, at erhvervsevnen var betydelig nedsat.

Ved en sådan ordning ville man ikke behøve på afgørende måde at bryde med de nugældende principper for tilkendelse af invaliderente. Det måtte, som fremhævet af udvalget, nemlig fortsat være en betingelse for at kunne få invaliderente, at der foreligger en betydelig invaliditet, og der måtte som udgangspunkt fortsat kræves væsentlig den samme nedsættelse af erhvervsevnen som hidtil for at kunne få tilstået invaliderente. Der ville imidlertid